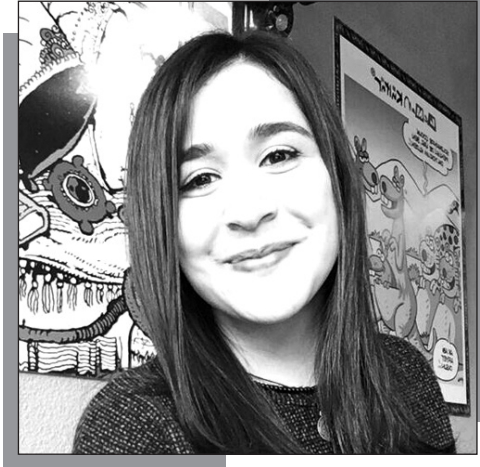

DUYGU YIĞİT

Ataşehir Mimar Sinan Güzel Sanatlar Lisesi

Liseler Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

ÖLÜMÜ ÖLDÜRMEK

Şair olsaydım onu hiçbir dizeye sığdıramazdım. Öykücü olsaydım yine bir yerlerde hata yapardım. Çok güzel bir roman olurdu belki ama onuda yazarken kesinlikle eksik kalırdı birşeyler. Çok şanslı biriyim, çok fazla şanslı... Dünyadaki milyonlarca çocuğun aksine, bir anneye sahip olduğum ve o kutsal kelime; “anne” diyebildiğim için. Beş kişilik ailenin en küçük bireyiyim, çekirdek ailemizin en küçük tohumu. Canım annem, sevgili babam, eşi benzeri bulunmaz ablam ve abimden oluşan ailemiz. Mutlu diyorum; bir gün bu mutluluğuma sisler düşeceğini düşünemedim, konduramadım. Ben küçük bir kız çocuğuyum, nasıl olur da günüme gecenin düşeceğini düşünürdüm. Bu akıl işi olmadığı gibi, düşüncelerime de aykırıydı. İnsan hiçbir sevdiğine kötü bir şey konduramıyor işte, yakıştıramıyor. Olamaz olmamalı diyorsun. Onları hiçbir kötülüğün ulaşamayacağı gizli bir yerde saklamak, küçük ellerim ve büyük, kocaman yüreğimle hep korumak isterdim. Hayat dediğimiz dünya, bizim daha güçlü savaşabilmemiz için zırhlanmamızı bekliyor, bize zaman veriyordu. Zamanın güzel sürprizlerine alışmıştım. Küçük bir kız başka ne ister, ne bilir ki? Ne bekler ki zamanın akışından? Bir dünya vardı ve ben kendimi daima o dünyanın merkezinde gördüm, küçük dünyamı orada kurdum. Yerin beni çektiği kadar ağırdım, beni sevenler kadar büyüttüm, çok büyük... Aldığım her nefes bana dehşet verici bir mutluluk verirdi. Evet, huzur buydu. Huzurun adı, başta annem olmak üzere benim güzel ailemdi. Ben de ailemin nadide çiçeği...

Herkesin bir hikâyesi vardır mutlaka ve her geçen gün hikâyelerimizi yeni yeni satırlar biriktirerek büyütürüz, işleriz ömrümüzü. Hayallerimiz bunun başyapıtı; düşlerimiz bunların

olmazsa olmazı ve her gün yeni şeylerin provasını yaparız sahne arkası. Bir gün perdeler açıldığında en güzel oyunumuzu, en mutlu rolümüzü sergilemek üzere herkesin arkasında duran bir dağ vardır; Anne, baba gibi. Onların sayesinde korkmadan adım atar, en büyük cesaret örneklerimizi sergiler ve yürekleniriz. Biliriz ki en ufak sıkıntımızda hemen yanımızda olacak ilk kişiler onlardır. Biz çocuklar ne kadar çok sevsek de onları, biliriz ki çok daha fazla seviliriz onlar tarafından. Bu sevgidir ki bizi daima iyiliğe güzelliğe iten, doğruyu yanlış öğreten. Bizi olgunlaştıran ve hiçbir şekilde bedeli ödenmeyecek emeklerdir. Daima toz pembe, toz mavi hayaller içinde yaşadıkça dünyanın sisli, puslu grisini hiç görmeyiz. Ve bir gün... Perde aralanır pis bir sis çöker odanın tam ortasına. Hüzün toplanmış, gelmiştir. Eksiksiz pembe, mavi toz bulutlar ağır ağır yok olmaya başlamıştır. Boğazımıza bir yumruk oturur ve yutkunamayız. Birden o küçük kız gider ve yerine kocaman bir kadın gelir. Geçmiş yıllarınız bir film şeridi gibi gözünüzün önünden geçer. Bir telaş başlar ki içinizde durdura bilene aşk olsun.

Güzel, güneşli bir gün olmasına rağmen çok üşüyorum. Yattaktan kalkmak istemiyorum bu sabah. Bedenimde batmalara benzer uyuşukluklar var. Biraz direndikten sonra pencereye kadar ulaştım. Dışarıyı tahmin ettiğim gibi, masmavi gökyüzü ve gözlerimi alan güneş ışınları... Okula, işe giden insanlar, bir yerlere yetişmeye çalışanlar, acele edenler, durakta otobüs bekleyen yolcular, annelerinin ellerinden tutup, arkalarına baka baka giden küçük çocuklar... Ne güzel bir şeydir güvenli bir eli tutmak, ona sarılmak... Ama sanki üşüyordu hayat, birileri bir yerlerde üşüyordu. İçime düşen bu soğukluğu rüzgâr bana getiriyordu. Oysaki rüzgâr yoktu, kuşların dallara konmasının yarattığı hareketlilik dışında tek bir dal parçası kıpırdamıyordu. Sanırım bugün evde kalmalıyım, hem biraz kendimi iyi hissedersen bağlama çalabilirim. Müzik beni her zaman ısıtır.

Liseye başlamadan birkaç sene önce müzik eğitimi almaya başladım. Notaları öğrendikçe bunun hayatla harika bir bağlantısı olduğunu keşfettim. Sanki etrafımdaki her şey dans edip şar-

kı söylüyordu ve her geçen gün buna eşlik etmek, bunu daha da renklendirmek adına içimdeki sahneme yenileri katılıyordu. Bu mutluluk veren durumdan yaklaşık iki ay kadar önce dayımı kanserden kaybetmiştik. Üstelik babalar gününde vefat etmesi acımızı daha da büyük kılmıştı. Ölümüne ilk kez bu kadar yakın olmuşum. Benim için tüm sevdiklerim ölümsüzdü. Ve bu soğuk, karanlık gerçek bize hiç uğramayacaktı. Sanki hayat sonsuzdu, her şey bir döngü içindeydi. Başımı ellerimin arasına alıp gözyaşları içinde bu gerçeği anlamaya, kavramaya çalışıyordum. Neydi ölüm? Nasıl bir şeydi? İnsanların neden ölmesi gerekiyordu? Gerçekte bu adilmiydi? Beynimde daha önceden hiç yer etmeyen duygular yer etmeye başlamış, güzel olan ne varsa beni tek tek terk etmeye başlamıştı. İçime kocaman dipsiz bir kuyu açılmıştı. Sanki etrafımda dans eden, şarkı söyleyen her şey, o kuyuya bir bir gömülüyordu. Hayatımı olumsuz yönde etkileyen bu ölüm gerçeğini kabullenmek kolay olmadı benim için. Bugün bile düşündüğümde, yine bilmediğim yerlerdeki bilmediğim o soğuk hava evin içine doluyor, beni daha da çok üşütüyordu. Taziye için gelen eş, dost, akrabaları ben sadece insanların mutlu gününde görür, onlarla kaynaşır hoş sohbet ederdim. Bu sefer böyle olmadı. Bu sefer gördüğüm bu korkunç kalabalıktan nefret ediyordum. Herkesi bir bir kovmak, bu gerçeği inkar etmek istiyordum. Bu kadar insan sanki ağız birliği yapmışçasına aynı amaç için burada bulunuyordu. Oysaki biz önceden neşeli şeyler konuşur, güler eğlenirdik. Şimdi herkes ağlıyor, çocuklar dehşet verici bir yüz ifadesiyle annelerinin yüzüne bakıyor; erkekler ise kadınlardan daha güçlü olduğunu gösterir gibi büyük bir güçle gözyaşı akıtmamak ve teselli etmek amacıyla duyguları ile büyük bir savaşa giriyordu. Çoğunluğu bu savaştan galip çıksa da yenilenler de oluyordu. Bir an önce bu kabusun bitmesini istiyordum. Evet bu bir kabustu ve ben uyanacaktım, uyandığımda ise her şey eski, güzel halini alacaktı. Ama ben uyanmadım. Gerçek tokat gibi yüzüme çarptıkça canım yanıyor, canım yandıkça gözyaşlarıma engel olamıyordum. Artık kendimi bırakmış yorgun ve bitkin düşene kadar ağlamış, nasıl olduğunu bile fark etme-

den kendimi alacakaranlık odada yatağımda bulmuştum. Bir an acaba her şey korkunç bir kabus mu diye düşünürken, kapının arkasından gelen kalabalığın sesi düşüncelerimi yalanlamış, beni haksız çıkarmıştı. Artık bu kabusa daha fazla şahit olmak istemiyor, bir an önce uyuyup bu kabusu unutmak istiyordum.

Dayımı çok seviyordum. Çünkü o daima bizimleydi, her anımızı birlikte paylaşıyorduk. Acı tatlı birçok anımız olmuştu. Dayımın çok istemesine rağmen kız çocuğu olmamıştı, üç oğlu vardı. Dayım, beni çok seviyor, deyim yerinde ise üzerime titriyordu. Beni mutlu etmek için ara sıra hediyeler alıyordu. O kadar iyi tanıyordu ki beni, ne alacağını çok iyi biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu, beni en çok neyin mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. Ama bana aldığı gri hırkanın son hediyesi olacağını nereden bilecektim. O gün, eşiyile alışverişe giden dayım, oğluna bakmam için rica etti. Bunu severek yapıyordum. Dayımın en küçük oğlu Can, o dönem üç yaşında bir çocuk olmasına rağmen onunla çok iyi anlaşıyordum. Bana nadiren ismimle seslenirdi. Genelde daha şirin kaldığı için 'Dudu' derdi. Özel günlerimizi bir arada kutlamaya çok önem verir ve mümkün oldukça da birlikte kutlardık.

Bazı acılar zamansız geliyor. Bugün bile hatırladığımda içimden bir şeyler alıp götürüyor. Üzerimize yağın mutluluk yağmurları artık yerini küçük küçük damlalara bırakıyordu.

2012 yılbaşı gecesi idi. Yine diğer yıllar gibi bu yıla da hep birlikte girecektik. Ama bu gecenin onunla geçireceğim son yeni yıl gecesi olduğunu sonradan öğrenecektim. Dayım kanser hastasıydı, üç yıla yakındır tedavi görüyordu. Bundan söz etmiştim. Sevdiklerime asla kötü şeyler konduramıyordum. Bunu düşünmek bile yüzümdeki tebessümü alıp götürüyordu. Ölüm sevdiklerimden uzakta çok uzakta olmalı, onları benden asla ayırmalıydı. Buna hakkı yoktu. Dayımdan da uzak durmalıydı. Ama yine de zaman zaman kötü düşünceler beynimi kemiriyor, beni korkutuyordu. Bu düşüncelerle ellerim buz kesiyor, soğuk ellerimle ölümün boğazına çökmek ve ölümü öldürmek istiyordum. Onu yok etmek istiyordum.

Dayım tedavi aşamasında sürekli hastaneye gider gelir ve her eve döndüğünde işten geliyormuş edasıyla davranırdı. Kanserle yaşamaya alışmış, onunla savaşmayı öğrenmişti. Ailesi sürekli ona destek oluyor ve hiç yanından ayrılmıyordu. Burada bir ailenin önemini çok daha iyi anlıyor ve böyle bir aileye sahip olduğum için ailemle, sevdiklerimle gurur duyuyordum. Ailemi çok seviyordum.

Ölümü düşünmek istemiyorum... Bilmek, yaşamak istemiyorum...

Güzel şeyler son bulmamalı, ya da hak ettiği şekilde uzun, çok daha uzun sürmeli... Mutluluğuma hüznün sızmamalı, ayrılık gözyaşı sızmamalı.

Dayımın hastalığı ve beklenmediğimiz bu son, hayatımda büyük bir üzüntüye yol açtı. Dayımla arama böyle bir ayrılık düştü. Her şey anlamını yitirmeye başladı. Kelimeler kuruyor, konuşmıyordum. Ne kadar soğuk olsa da ölüm, beni yakmaya yetiyordu. Evet, yanmak böyle bir şeydi. Yüzüme, gülüşüme konan kuşlar uçmuş, yerini kaşlarının arasına oturan kara cellat almıştı. Bu bir intikam ateşi değil biliyorum ve yine biliyorum ki bir son da değil ölüm, ayrılıktı. Belki uzun bir ayrılıktı ama asla bir son olamazdı. Bu hikâye böyle bitemezdi. Bunu istemiyorum. Kabul etsem de istemiyorum.

Annemin de aynı sona yaklaştığını gördükçe korkuyorum, çok korkuyorum...